

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

naše divadlo má za sebou dvě významná zahraniční hostování. Hned pár dnů po novém roce jsme odehráli s nádherným ohlasem muzikál *Horečka sobotní noci* v Městském divadle v německém Ingolstadt. Ano, to je to město, kde se vyrábějí auta pyšníci se ve své značce čtyřmi kruhy. Každé z představení, které jsme realizovali v německém jazyce s písněmi v angličtině, bylo, jak se říká v divadelní hantýrce, vyprodáno až po strop a ovace při závěrečném aplausu, kdy celé hlediště stálo na nohou, nebraly konce. V Ingolstadt jsme hráli již mnohokrát a diváci nás tam považují tak trochu „za své“. Už teď jsme domluveni na další rok... Po několika dnech v Brně, kdy jsme intenzivně pokračovali ve zkoušení nových premiér (Stingova muzikálu *Poslední loď* a *Anny Kareniny*, onoho příběhu o hledání lásky) náš soubor odletěl na Kanárské ostrovy, konkrétně na Tenerife, kde jsme v divadle pro 1 600 diváků odehráli pět představení muzikálu *Jesus Christ Superstar*, tentokrát v anglickém jazyce. Zčásti španělské obecenstvo a zčásti pak turisté z celého světa včetně mnoha českých diváků svými bouřlivými reakcemi překonali všechna naše očekávání. Dojemné pak bylo to, a netkali jsme se s tím poprvé, když na Dušana Vitázka, představitele titulní role, po představení u služebního vchodu čekaly zástupy nejenom fanoušků, ale taky rodičů s různě postiženými dětmi a přáli si, aby na ně Dušan položil své ruce ve víře, že jeho osobnostní umělecké spojení s postavou Ježíše Krista snad jejich dětem pomůže... Myslím si, že jsme tam nehráli naposledy!

Při výčtu našich nedávno minulých i aktuálních aktivit vás musím informovat o jedné změně, kterou jsme byli nuceni učinit v našem dramaturgickém plánu. Vzhledem k vážné operaci, kterou musí podstoupit můj autorský kolega a přítel Zdeněk Merta, jsme nuceni posunout premiéru muzikálu *Ráj* na příští sezónu. Dílo bylo kompletně napsáno a připraveno k realizaci, ale nikdo si neumíme představit, že bychom mohli plnohodnotně zkoušet, když bude mít náš hudební skladatel šest týdnů svou levou ruku v sádře... Na místo tohoto titulu uvedeme muzikál *NINE*, na který jsme v rekordním čase získali autorská práva, a který jsme tak jako tak chtěli v budoucnosti v mé režii uvést. *NINE* napsali na bázi filmu Federica Felliniho *8½* Maury Yeston (autor hudby a písňových textů) se scenáristou a Arthurem Kopitem. Příběh se odehrává v Benátkách, kde se stáváme svědky v mnoha ohledech neobvyklého příběhu filmového režiséra Guida Contiho. Ve filmu tuto roli vytvořil Daniel Day-Lewis a vedle něho se na plátně objevilo hned několik výjimečných světových filmových hvězd jako Sophie Loren, Marion Cotillard, Penélope Cruz, Nicole Kidman, Judy Dench, Kate Hudson a další... O muzikálu *NINE* se dá říct, že se jedná o jedno z nejnáročnějších děl ve světovém hudebním repertoáru. Nádherná širokospektrální hudba, strhující choreografie, bizarní pohled na svět i lidské a umělecké osudy, originální scénografie a kostýmy. Jsem přesvědčen, že se máte na co těšit! Naši inscenaci vytvoří stejný inscenační tým, který připravoval muzikál *Ráj*.

Za několik týdnů vám představím náš repertoár na další sezónu, v němž *Ráj* samozřejmě figuruje. Již nyní jsem přesvědčen, že vás naše plány nadchnou...

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno se na shledanou při všech našich představeních těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ÚNOR
2019

CENA 48,- Kč

Na sklonku loňského roku se v klubu sešli bývalí členové souboru...

... a Aleš Slanina vystoupil s kolegy na svých již tradičních vánočních koncertech ve Znojmě.

Paola Vitázková oslavila významné životní jubileum.

Příchod nového roku jsme oslavili na tradiční silvestrovské párty.

foto: Třvo Kratochvíl

Člen našeho orchestru pianista Igor Rusinko oslavil narozeniny na zájezdu v Ingolstadtu.

V hotelu Voroněž se konal galavečer, na kterém vystoupili i zástupci našeho divadla.

Sníh dorazil i na naši divadelní dvoranu.

Karel Šiktanc
ZARÍKÁVÁNÍ MUŽŮ (závěr)

O pýchu chudší, zapřahali zas.
A sjezdy popravčích jim udíleli milost,
již oni dávno k smrti ubodali
na prahu vědomí,

že i dar žití
úplatkem je k smíru.

Neb až se smrti na očích
budeme zouvat z vin a hříchů,
ženy jen shodí střevíčky,
však muže zradí

šněrovací
boty.

Kdoví kde padli. Kdoví kde v mechu
břitvičkou zářez na pařezích světa.
Jisté jen to,
že dál po zmrzlých schodech

šátrá se na kůr
slepé století.

A budou doby, k pláči bez podoby.
A budou děje, k pláči bez naděje.
A zima z děr.
A zima z věr.

A mužů
bude málo.

Málokdo prodělal v české poezii tak strmý vývoj jako Karel Šiktanc – od planě budovatelské, jednorozměrné prvotiny *Tobě, životě!* (1951) dorostl v druhé polovině 60. let v básníka, jehož lze celistvostí a osobitostí vidění světa postavit vedla Holana, Mikuláška či Skácela. Text, který tady čtete, je závěrem poslední básně jeho sbírky *Zaríkávání živých* (1966).

Jako šifru Šiktancova chápání poezie berme jeho nedávný výrok z rozhovoru pro časopis Host: „Mám v Zimovišti verš: ‚Bože, modleme se za všechno, co dosud nemá jméno...‘ Ano, pořád mi připadá, že je nespočet věcí, co nejsou nazvány. To neznamená, že by jim chybělo to běžné, obecné pojmenování, to ne, ale říkají si o své skutečné křestní jméno. A je na poezii, aby se toho zhostila.“

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

OKNO STYL
Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

AUTOCONT

Petr GAZDÍK

CENA KOLEGIA REVUE DOKOŘÁN

Petr Gazdík je nositelem letošní ceny Křídla, kterou uděluje kolegium revue Dokořán. Jde o jedinou cenu, o které nehlasují diváci, ale blízcí spolupracovníci našeho časopisu a kolegové z divadla. Nominace na tuto cenu udělují dramaturgové divadla a redakce Dokořánu. Do nominací za loňskou sezónu se vedle vítěze v abecedním pořadí dostali i Igor Barberič za choreografii muzikálu *Horečka sobotní noci*, Zdeněk Merta za koncertní cyklus *Zdeněk Merta u klavíru*, Petr Štěpán za herecké umění, které předvedl především v komedii *Dotkni se vesmíru a pokračuj* a v dramatu *Čarodějky ze Salemu* a Ivana Vaňková za ztvárnění jedné z hlavních rolí v muzikálu *Děsnej pátek*. Petr Gazdík cenu získal za režii výjimečného muzikálového titulu *Představ si...* Ten má sice již po své derniéře, přesto jej během 21 repríz navštívilo 11 561 spokojených diváků, kteří byli jímavým příběhem neobvykle zasaženi.

Jak na zkoušení tohoto neobvyklého titulu vzpomínáte?

Je to těžké vysvětlit. Byl to hlubší zážitek než obvykle. Jako herec, tak i režisér, jsem typ spíše intuitivní, propojuji se s každou svou rolí či příběhem, který režírují, především emocionálně. Vždy se to však týká, více či méně, postav smyšlených. I tady tomu tak bylo, avšak osud jednotlivých postav se při hlubším zamyšlení začal propojovat s reálnými lidmi trpícími ve varšavském ghettu či na stolové hoře Masada. Ovšem nejen trpícími, ale taky milujícími, lidmi, kteří se v té hrůze dokázali bavit, bojujícími o život – každý po svém dle svých možností. Všichni to tak nějak tušíme, viděli jsme spousty pořadů, dokumentárních filmů, četli, ale alespoň já jsem si vše skutečně uvědomil až ve chvíli, kdy jsem vše začal vnímat – představovat si – prostřednictvím svých emocí. To byl myslím také záměr autorů, a proto i onen název – PŘEDSTAV SI... Uvědomil jsem si, že to všechno, co se stalo našim předkům, je zapsáno v našem genetickém kódu, vědomě či nevědomky to v sobě schováváme, aby byl náš život pohodovější, větší „zábava“. Tragédií na tom však je, že nás jako lidstvo tento přístup žene do bodu, ve kterém se zase všechno zopakuje – obávám se. A historie mi bohužel dává za pravdu. Začal jsem se bát, jak takový příběh vyprávět s pokorou bez drobných banalit,

kterým se někdy divadlo, a možná muzikál obzvlášť, jen těžko vyhýbá. Koneckonců, znal jsem i některé kritické ohlasy tohoto typu na dílo samotné. A díky tomu mi došla ještě jedna věc, ty „největší“ události, které se nám v životě dějí, jsou většinou – ve chvíli, kdy se dějí – jednoduché, banální, teprve čas ukáže, jak významné to či ono bylo. Samozřejmě je to jen můj pohled na věc, nechci moralizovat. Myslím, že tohle všechno nás s kolegy navíc propojilo víc než obvykle, byli jsme si blíž – v tom to bylo mimořádné.

Je to svět, ve kterém nechcete setrvávat moc dlouho? Tragické vyznění může být poměrně vyčerpávající...

Tak jsem to nevnímal. Dokonce jsem byl rád, že se mnou zkoušeli moji synové, protože jsme měli alespoň příležitost o těchto věcech mluvit, a byl jsem rád, že to prožívají a vnímají společně s námi.

Když se začne takový titul zkoušet, je asi předem dané, že to nebude divácky nejoblíbenější titul. Má i přes to smysl takové inscenace uvádět?

Jsem přesvědčen, že by se měly dělat i takové tituly. Ač naprostý liberál, v tomto ohledu přemýšlím o tom, jestli by neměly být dokonce povinné. Myslím, že o tom musíme mluvit, pořád si připomínat. Je snadné říct: „Takové téma na jeviště nepatří, já se chci bavit, ne se trýznit, podobné téma by mělo být provedeno ‚nějak‘ umělečtěji, muzikál z ghetta – nonsens atd.“ I já jsem na to chvíli myslel. Ale je to přesně naopak, lidé v koncentračních táborech si zpívali, hráli jednoduché operetky, malovali obrázky, recitovali básničky atd. Jako únik z reality, jako jediný možný vzdor. Ze stejných pohnutek, o kterých mluví náš hlavní hrdina Daniel Warshowsky: „Chci jen ukázat, že i na takovém místě a v takovém čase je místo pro kulturu, radost a lásku – svobodu – když si to představíte!“

Jako režisér širokého záběru jste teď ponořen do dalšího zkoušení. Co vás baví na Anně Karenině, kterou teď chystáte?

Nejvíce mě zajímá rozměr, který vlastně nacházím u všeho, co dělám. Jde o určitou nadčasovost. Příběh se sice odehrává úplně v jiném prostředí, v jiných podmínkách, v jiné době, ale zároveň je to něco, jež se stále opakuje a dotýká se nás i dnes. To, že je společnost schopná přijmout určitý povrchní vzorec chování a klidně ho vydávat za lesk. A zároveň považovat za

Petr Gazdík na zahajovací zkoušce dramatu Anna Karenina

katastrofu to stejné chování, jestliže se změní v nejhlubší, fatální cit. Zajímá mě na tom i střet mužského a ženského světa. Jeden můj kamarád říkával, že holky mají v hlavě tlačítko, které se stlačí, když se takhle bláznivě zamilují. Takový reset všeho před tím, který nejen, že resetuje, ale často i přetvoří vše, co bylo, v domnělou hrůzu

a utrpení. Všimněte si toho někdy. Naopak muži by vše rádi spojovali a častěji vzpomínají spíš na to dobré... Zase jde jen o úvahu, nikoliv o fakt, samozřejmě, že výjimky jsou časté a pravidlo potvrzující. ©

Dovolte mi otázku z jiného soudku. Jste „lyžovací“ typ?

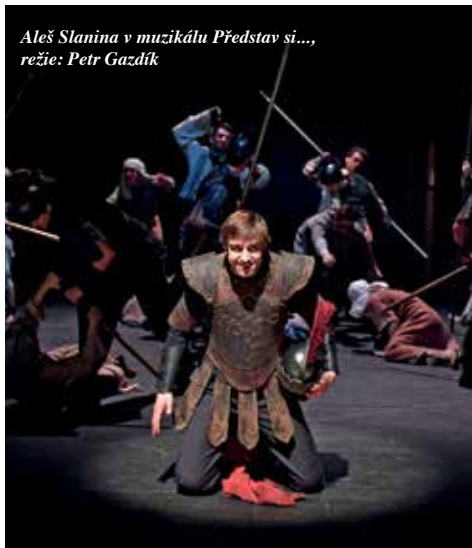
Jsem, ale už jsem asi tak šest let nelyžoval. Výhodou je, že Adámkova maminka Peťka je instruktorkou lyžování dětí, takže moji synové tráví hodně času s ní na horách. Když byly děti malé, tak jsme na horách společně trávili hodně času, ale v posledních letech to nějak nevychází. K tomu všemu jsem spíš typ letní. Takže když si můžu vybrat, preferuju spíš pláž a plavání. V létě si tedy vše společně vynahrazujeme.

Sešli jsem se kvůli vašemu ocenění. Jaký význam pro vás získání takové ceny vlastně má?

Víte, já pár docela prestižních ocenění již mám a vždy mi udělala radost! Současně jim nějakou velkou váhu nepřikládám. Největším oceněním jsou reakce publika, některých mých blízkých lidí a to, že se dané představení hraje.

*Text: Miroslav Ondra,
foto: Tino Kratochvil*

*Aleš Slanina v muzikálu Představ si...,
režie: Petr Gazdík*

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

CENA KŘÍDLA PRO NEJOBLÍBENĚJŠÍ INSCENACI

O Stanislavu Slovákovi se říká, že nikdy nezkaží dobrou zábavu, že má dobře vytříbený čich na dobrou komedii a že (nejen) ve společnosti spoluautorů Štěpána a Šotkovského tvoří ojedinělou pokladnici nápadů. A i když se kuloárním řečem nemá přiklášat moc velká váha, něco na tom bude. Křídla pro jeho režii nejúspěšnější inscenace sezóny jsou toho dokladem.

Muzikál *Monty Python's Spamalot*, který jste režijně vedl, si vydobyl ocenění jako nejlepší inscenace. Co myslíte, že asi nejvíc ovlivnilo ty, kteří pro něj hlasovali?

Úplně na začátek, jsem vděčný všem divákům, kteří hlasovali. A to bez rozdílu. Dává nám to skvělou zpětnou vazbu. A co ovlivnilo ty, kteří hlasovali pro *Spamalot*? Můžeme se domnívat, že slabost pro skvělý britský humor, báječná muzika, skvělé výkony na jevišti, počouchlost textu samotného. Možná mix toho všeho. Každopádně je to podle všeho známka, že se diváci u nás v divadle nenudili.

Kdy jste viděl tento muzikál poprvé a jak na vás působil, případně jak moc se liší „originál“ s původním pojetím humoru od toho, co viděli diváci v Brně?

Nikdy předtím jsem *Spamalot* na jevišti neviděl. Pokaždé, když jsme byli v Anglii, tak zrovna nebyl na programu londýnských divadel. Pamatuji si, že jsme chtěli zajet se podívat za kolegy do Liberce, ale to nevyšlo. Takže jsem dostal od Zuzky Čtveráčkové báječný překlad, skvělé hudební materiály, s Christopherem Weyersem jsme si vymysleli „výtvarno“ a holky Andrea a Adéla Kučerovy nám navrhly nádherné kostýmy. No a pak už jsme tuto fantaskní věc s kolegy v orchestřišti, na jevišti i v zákulisí postavili „na nohy“.

Jak vlastně došlo k tomu, že jste měl režii právě vy? Může si režisér inscenaci zvolit při tvorbě dramaturgického plánu divadla?

Těch cest k titulu je vícero. Scházíme se jako dramaturgická rada s naším panem ředitelem a dlouze si povídáme. S nějakými texty přichází dramaturgové, s něčím režiséri a debatujeme. Mnohdy se stane, že projde titul od režiséra, ale v konečném důsledku (a myslím, že je to logické) rozhoduje o finální podobě sezóny pan ředitel. Co se týká *Spamalotu*, překladatelka Zuzka

Stanislav Slovák na zkoušce

Čtveráčková byla tím silným motorem k realizaci naší inscenace. A já jsem jí za to nesmírně vděčný!

Jako diváci jsme si už zvykli na autorský triumvirát Štěpán–Šotkovský–Slovák. Nemáte i vy takový pocit sounáležitosti například tím, že i když pracujete na vzniku inscenace sám, jak tomu bylo v tomto případě, tak se s kolegy přece jen tu a tam radíte?

Trošku bych vás, s dovolením, poopravil. Režisér nikdy nepracuje na vzniku inscenace sám. Samozřejmě, vím, co jste měl na mysli. Petr Štěpán pracuje samostatně jako herec, Honza Šotkovský jako autor dramaturgických textů i pro jiná divadla a já jako režisér taky jezdím do jiných divadel inscenovat různé texty. Pravda, u *Spamalotu* byl v hlavní roli Artuš v alternaci s Lukášem Vlčkem právě Petr. To víte, když máte na jevišti jednoho z nejlepších herců své generace v republice, rád si necháte tu a tam „poradit“.

Kdy vlastně režisér komedie pozná (a zvláště u těch vlastních), že by to mohla být trefa do černého, tedy že se bude divák dobře bavit?

Řídím se svou intuicí, svým vkusem. Všechno se vlastně pozná až s publikem. Samozřejmě, mnohdy se u psaní a zkoušení dost nasměje. Ale to neznamená, že se bude smát i divák.

Jan Brožek v muzikálu *Monty Python's Spamalot*, režie: Stanislav Slovák

Vždycky si představuji tři druhy divácké reakce. Jak by se asi to, co děláme, líbilo mým rodičům, mé ženě a mému synovi. Jsou to tři odlišné generace a každá se baví trochu jinak. Třeba u *Bílých* jsem se bál dost. Tak nějak jsem tušil, že přicházíme na naše jeviště s něčím, co bude hodně bavit, anebo to bude lidem hodně sejířit. Naštěstí se ukázalo, že moje obavy byly trochu přehnané.

Kdo je pro vás při práci důležitým hodnotitelem, na jehož názor třeba ne vždy, ale často dáte?

Jeden velmi moudrý pán, kterého si nesmírně vážím, mi před dvaceti lety poradil. „Vyber si pět lidí, kterým věříš.“ A já jsem ho poslechl...

Kterou komedii by rád viděl Stano Slovák v podání Městského divadla a pokud taková existuje, byla by ve vaší režii, nebo by ji měl režirovat někdo jiný?

Je nesčetně skvělých komedií, které jsme ještě u nás na jevišti nepotkali. Ovšem divadlo je živý organismus a hlavně stálý. I za deset, padesát, sto let. Není kam spěchat. Abych vám neutekl z otázky, tipy mám, ale není důležité, zda ty úžasné komedie bude režirovat Stano Slovák nebo někdo jiný, mnohem důležitější je, že budou promlouvat k lidem. Tedy jinak, slovy mistra Stinga v muzikálu *Poslední loď*: „Takhle my to děláme! My stavíme loď!“

Manželka Markéta Sedláčková vám při předání ceny tleskala v divadle. Jak se na úspěch táty díval váš syn? Jak moc ho zajímá profese rodičů, případně je i on někdy vaším kritikem?

Markétka je skvělá holka ze skromné rodiny z Poděbrad. Nemluvě o tom, že je to hlavně právě ona, která Tadeášovi pořád připomíná, že úspěch je věc pomíjivá. Já jsem o hodně víc tzv. „slovensky pyšný“. Ale díky ní se mnohdy rychle vracím na zem a jsem jí za to vděčný. Snažíme se o to, aby byl náš syn v první řadě dobrý člověk, až pak je v pořadí všechno ostatní. A i když se zatím jeví, že se Tadžu (*syn Tadeáš – pozn. red.*) bude spíš věnovat sportu než umění, vedeme ho hlavně k tomu, co se jmenuje empatie a kritické myšlení.

A pokud existuje vaše zveřejnitelné přání pro rok 2019, co to je, prosím?

Přání by měla být z podstaty věci nezveřejnitelná. Ovšem jedno starodávné, biblické, Josefovské přání mám už od dětství. Všichni bychom měli mít své sny a za nic na světě je neopustit. **Děkuji za rozhovor a přeji skvělý rok 2019.**

Text: Miroslav Homola,
foto: Tino Kratochvíl

Svetlana JANOTOVÁ a Petr ŠTĚPÁN

CENA KŘÍDLA PRO NEJOBLÍBENĚJŠÍ HEREČKU A HERCE

Celý divadelní svět je plný „nej“. Často se dočtete o nejdéle uváděných hrách, která inscenace vydělala nejvíce peněz, jaké divadlo je největší, známe herce, kteří mají nejvíce cen Tony, víme, který herec je nejstarší, která herečka nejkrásnější – a u nás, díky divácké anketě Křídla, také víme, který herec a herečka jsou v našem divadle nejpoblíbenější. Jsou jimi Svetlana Janotová a Petr Štěpán. Jaké měli Vánoce, co rádi vaří a jaké mají plány do roku 2019 – i na to jsem se jich ptal v následujícím, velmi příjemném a veselém, rozhovoru.

První otázka je zcela jistě nasnadě. Získali jste cenu nejoblíbenější herce a herečky. Co to pro vás znamená?

Petr: Asi můžu odpovědět za oba, že máme radost. Já nemám rád ty řeči o tom, že je to nějak zavazující, ona se ta naše práce asi po tom ocenění nezlepší. Oba jsme v našem divadle rádi a děláme ho poctivě. Spíše bych řekl, že mě to opravdu překvapilo. Nechci si hrát na Karla Gotta, ale měl jsem pocit, že ta cena patří mladším, protože i fanoušci jsou mladší a spíše právě ti mladší hlasují v takových anketách.

Svetlana: Mě to taky mile překvapilo, protože za poslední tři roky jsem tady byla spíše na návštěvě. Ale měla jsem nabídky na hezké role i tituly a bylo to pro mě obohacující a asi to obohatilo i diváky, když si toho všimli. Byla to pro mě velká radost, odskočit si z domu a jít si zahrát, a jsem ráda, že to diváci ocenili.

Kdyby vám dal někdo opravdová křídla, kam byste se zaletěli podívat?

Petr: Mám pár takových míst a je to takový můj sen, protože v těch místech je sezóna přes zimu, a to nepředpokládám, že bych měl kdy volno. Ale kdyby se to stalo, tak poletím do takových míst, jako je Kambodža, Vietnam, Indonésie a Maledivy. Schválně říkám ty Maledivy na posledním místě, aby to nevypadalo, že bych se chtěl jen válet na bílém písku. Raději bych si sedl na Srí Lance na slona. Už jsem to zažil a byl to pro mě fantastický zážitek.

Svetlana: Když poslouchám Petra, tak bych určitě taky ráda jela na Srí Lanku a Maledivy, ale úplně první místo, které mě napadlo, když bych měla opravdová křídla a mohla létat, kdykoliv by mě napadlo, tak bych letěla do New Yorku na Broadway.

Svetlana Janotová s dcerou Lili

Vrátíme se zpět k předávání cen Křídla. Tam proti sobě soupeřily dva týmy ve vaření (nominované herečky proti nominovaným hercům). Co uvařil váš tým? A jak se dařilo vám?

Petr: My jsme dělali thajské kari a toto jídlo jsme vybrali tak trochu šibalsky. Aleš je velký kuchař, já také rád vařím a Jirka se k tomu postavil tak, že bude krájet, tak úkoly byly rozhozené. A to kari je velmi jednoduchá záležitost, jen je to jídlo, na které musíte mít speciální ingredience, které má doma obvykle málokdo. A ty ingredience se tam postupně přidávají, nic se nemusí dělat bokem a je to vlastně takový Eintopf a dělá se to v jednom hrnci. Rýži jsme udělali v rýžovaru, takže jsme to měli vlastně jednoduché.

Svetlana: Ono to tedy mohlo působit, že my tam také pořád něco děláme. My jsme dělali špagety carbonara, které doma sama uvařím za 15 minut. Ta doba, která je potřeba na uvaření těstoviny, stačí k tomu, aby se připravil ten zbytek, a pak se to jen zamíchá. Ale protože je lepší jíst těstoviny hned po uvaření, práci jsme si rozložili a dělali vše postupně a pomaličku. Ale měli jsme vlastně špatné načasování, protože se tam během toho

Petr Štěpán

vaření vyhlášoval i vítěz a to nás překvapilo, protože když jsme finišovali, tak vyhlásili moje jméno. Ale dopadlo to dobře.

Oba vaříte rádi i doma. Jak jste se kulinářsky podíleli na přípravách na Vánoce?

Petr: My jsme to doma měli hezké, protože bramborový salát jsme dělali společně s Hankou. Jeden krájel, jeden míchal, společně jsme dochucovali a já jsem pak dělal na Štědrý den kapra. Na cukroví bohužel nemám čas, ani trpělivost. Také jsem uvařil punč, který jsem dělal poprvé v životě. Moc mě bavilo dolívat správné poměry a zjišťovat, jestli tam není málo rumu oproti pomeranči, a pak jsme ho roznášeli po sousedech.

Svetlana: Měla jsem štěstí, že o Vánocích u nás byly obě babičky – Lukášova mamka i moji rodiče. Obě rodiny mívají na Štědrý den jiné menu. Kromě kapra dělá každá rodina jiný salát i jinou polévku. Takže jsem to vykoumala tak, že každá rodina připravila svůj salát i svou polévku. Naši udělali kapustnicu a Lukáš s mamkou připravili rybí polévku, takže se mi hezky podařilo rozložit síly na všechny strany. A já jsem s dcerou dělala cukroví a moc jsme se bavily vykrajováním a posypáváním.

Vánoce jsou svátky pohádkové. Stihli jste během svátků alespoň jednu pohádku vidět celou?

Svetlana: Ne. Ale to už je několik let, kdy se mi nedaří vidět ani jednu pohádku celou. Ani nepamatuji, kdy se mi to povedlo naposledy.

Petr: Stihl jsem klasický vánoční set starých českých pohádek a filmů, včetně *Švejka*. Spíše mě překvapilo, proč Česká televize nasadila dvě stejné pohádky v hlavních, vánočních vysílacích časech. Proč dávali *Popelku* na Štědrý den ve 21.00 a 25. prosince v 15.00, kdy se dívá na televizi většina? Proč nevysílali nějakou jinou pohádku? Pak jsem tedy viděl štědrovečerní pohádku. A to tedy bylo opravdu strašné. Nevím, jestli se režisér Zelenka nezbláznil, ale opravdu nevím, co to mělo být. Zaznamenal jsem, že se spousta lidí opírá do hlavní herečky, ale já myslím, že to nebyla její vina, to už spíše toho herce a vlastně celého obsazení i scénáře.

Svetlana: Mně se podařilo vidět jen kousek této pohádky a vlastně se mi i líbí model krásná hlavní hrdinka a vedle ní takový obyčejný kluk. Ale upřímně už bych opravdu ráda zase viděla nějakého hrdinského, hezkého prince. Konkrétně v této pohádce (*Kouzelník Žito*) byla ta slečna moc hezká, ale ten kluk se mi teda moc nezdařil.

Petr: To byl nějaký neherec, možná student herectví. A asi by toho měl nechat, nebo vrátit diplom.

Svetlana: Pak se mi o něco více líbila nová slovenská pohádka, ze které jsem viděla také jen kousíček. Ale asi je těžké udělat v dnešní době hezkou pohádku.

Petr: Asi je to těžké, ale živí se tím přece tolik lidí, že nevěřím, že by vedení televize mohlo říct, že nemají nic lepšího. Snažím se nebýt ten konzervativce, který říká, že nejlepší jsou ty klasické pohádky. Hledám důvod, proč mě stále baví *S čerty nejsou žerty* a další a proč mě nebaví ty nové. Ale je zde jeden zásadní problém. Unesl bych i to, jak ti lidé vypadají, ale oni nehrají správně a vůbec nerozumí tomu, včetně režiséra a scenáristy, že pohádka je jiný žánr. To znamená, že to nemůže hrát Jiří Mádl, který neumí mluvit ani v civilu. Protože tomu pak diváci nebudou věřit a nepůjdou s tím hrdinou. Dříve ti herci byli „in“ a byli v tom žánru. Dnes se všechno povyšuje jinam a hrají pseudocivilizmus, jako by hráli v seriálech. A divák se pak nedostane do toho příběhu, a proto ho to nebaví tak jako ty starší pohádky.

U pohádek ještě zůstaneme. Kdybyste si mohli zahrát v nějaké pohádce, koho byste si rádi zahráli?

Svetlana: Asi nějakou princeznu, ale takovou odvažnou, která by třeba střílela z luku a byla by to taková akční princezna do nepohody. ☺

Petr: Tak snad se takové pohádky dočkáme příští rok na Štědrý večer. „*Princezna do nepohody*“, v hlavní roli Svetlana Janotová. ☺ No, já bych měl asi říct krále, ale asi ne. Jednou jsem hrál následníka trůnu a byl to tak trochu rytíř a trochu princ a něco podobného bych si klidně zahrál rád znovu. **Představte si, že by někdo přišel s nabídkou, že se zfilmuje váš život. Jaký by to byl asi žánr a kdo by vás měl hrát?**

Svetlana: Byl by to určitě muzikál, ale aby mě hrála Barbra Streisand. Nevím, jak by se to podařilo, ale asi by to nebyl dobrý film. ☺

Petr: To by byl naopak skvělý muzikál. Příběh dívky, která se s okovy toho, že oba rodiče jsou úspěšní herci a bratr je začínající režisér, probíjí na JAMU a snaží se uspět. A asi by tě měla hrát Ivanka Vaňková.

Svetlana: Dobře, ale hudbu k tomu musí napsat můj muž.

Petr: Já vlastně nevím, asi by to byla trochu nuda, protože jsem měl v životě velké štěstí na lidi. A asi by to nevystačilo ani na Hanzlíkovy *Úsměvy*. Ale kdo by mě hrál? Tak protože Depp už bude asi starý, viděl bych to na Lukáše Vlčka. ☺

Svetlano, kdybys byla na jeden den Petrem Štěpánem a mohla si vyzkoušet nějakou jeho roli, která by to byla?

Svetlana: Moc nevím, Petr to všechno hraje tak skvěle, že bych se do jeho kostýmu neodvážila ani nožku vsunout.

Petr: No, já si myslím, že do mých kostýmů by ses vešla. Já tedy úplně přesně vím, co bych si zahrál jako Svetlana, a myslím, že by to byla výborná tržní záležitost. Určitě by to bylo skvělé a hodil bych se na to. Rád bych dělal *Flashdance*. Víckrát bych tam tedy použil tu sprchu, ale jinak bych zachoval všechno, a to včetně kostýmů. ☺

Začal nový rok. Víš, že o plánech by se moc mluvit nemělo, ale i tak se zeptám – co vás čeká v roce 2019?

Svetlana: Můj plán je zcela jasný – na začátku března porodit. Jsem zvědavá, co s námi druhé dítě v rodině udělá. Moc se na to těšíme, ale

Svetlana Janotová a Jakub Przebinda

máme i mírné obavy. Ale můj plán je to zvládnout v co největší pohodě, ve zdraví a tak, abychom měli sílu fungovat dál. A pokud budu mít tu sílu, ráda bych se i vrátila na jeviště.

Petr: Já mám plán podobný – také bych se se začátkem roku rád zbavil bříška a taky bych se pak chtěl vrátit na jeviště. ☺ Ale chystají se i nějaké změny v soukromém životě a doufám, že se toho ve zdraví dočkáme. Rád bych také dokončil jednu autorskou práci a ještě bych měl snad v březnu točit film.

Co byste popřáli divákům a čtenářům do nového roku?

Petr: Vkus. A to ve všem. A notnou dávku zdravého rozumu. Určitě se nechci nikoho dotknout a nemyslím si, že by ho naši diváci a čtenáři neměli, ale celá Česká republika má stále problém s politiky, s prezidentem. Ale my máme problém spíše sami se sebou, protože my jsme si je zvolili. Panuje zde stále spousta zbytečné hysterie a zla, které si lidé vybíjejí komentáři na sociálních sítích. A tak bych chtěl popřát vkus a pochopení pro ostatní.

Svetlana: A já souhlasím s tím, co řekl Petr, a určitě ještě přidám zdraví, klid a lásku v rodině.

Text: Luboš Goby,
foto: Tino Kratochvíl

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

V INGOLSTADTU

Stejně jako se vlaštovky vrací na zimu do teplých krajín, tak se Městské divadlo Brno vrací vždy na začátku ledna do německého Ingolstadtu. Letošní rok zahájili tamní diváci s naším disco muzikálem *Horečka sobotní noci*, který jsme pro vyprodané hlediště Městského divadla Ingolstadt hráli ve čtyřech reprízách 4. – 7. ledna 2019. Hlavní role nazkoušeli zahraniční hosté Filippo Stocchi (Tony Manero), Nathalie Parsa (Stephanie Mangano) a Angelika Erlacher (Annette).

Andrea KUČEROVÁ

CENA ZA NEJVÝRAZNĚJŠÍ TVŮRČÍ POČIN

Andrea Kučerová je matadorkou slavnostních cen Křídla, neboť se pravidelně umísťuje na předních příčkách v této anketě. Je zřejmé, že diváci vnímají její práci a dovedou ji náležitě ocenit. Tentokrát získala Křídla za své kostýmy pro komedii *Lakomec*.

Kolikrát Křídla jsi už vyhrála? Vzpomeň si ještě?

Pátá...

1997/98 *Cyrano z Bergeracu*

2009/10 *Ptákoviny podle Aristofana*

Cena Kolegia Dokořán za sezónu 2005/06

2016/17 *Zamilovaný Shakespeare*

2017/18 *Lakomec*

Potěší tě, když tvou práci ocení také diváci?

To mě těší nejvíc! Už jsem to párkrát v rozhovorech řekla. Těší mě, když mou práci ocení kolegové z oboru – scénograf, kostýmograf, režisér, herci. Ale když za mnou přijde divák s tím, jak

moc se mu představení líbilo, a navíc řekne: Ty vaše kostýmy, to byla nádhera! Tak to já jsem šťastná!

Jak velkou míru stylizace jsi použila při realizaci kostýmů k *Lakomci*? Jak moc ses přiblížila k Molièrově době či naopak, jak daleko ses dostala? A co bylo hlavní myšlenkou kostýmů pro tuto inscenaci?

Vždy, když jde o historickou hru, vycházím z tvarosloví a módy té doby, ale vyberu si, co mně připadá důležité – tvary, střihy, materiály, barevnost – a vytvořím svou stylizaci dobových kostýmů vzhledem k mé představě jednotlivých divadelních figur a situací ve hře. V *Lakomci*, podobně jako jinde, jsou především důležité vztahy mezi postavami, jejich sociální postavení a charaktery. To vše se snažím kostýmem vystihnout a podpořit.

*Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvíl*

*Boleslav Polívka a Alena Antalová v komedii *Lakomec*,
režie: Stanislav Moša*

HRAJEME

Jonathan Larson:

RENT

Muzikál *RENT* měl premiéru v roce 1996 na Broadwayi a zaznamenal fenomenální úspěch. Vedle několika Cen Tony získal i jako jedno z mála děl hudebního divadla prestižní Pulitzerovu cenu. Patří mezi jeden z nejdéle reprizovaných titulů, byl několikrát uveden napříč celým světem a v roce 2005 se dočkal i filmového zpracování. Dílo, které vypráví o tom, že i přes obrovskou sílu a odhodlání jsme pořád jenom smrtelní lidé, získalo punc kultovnosti i díky tomu, že jeho autor Jonathan Larson zemřel krátkce před dlouho očekávanou premiérou a nikdy se tak nedočkal zaslouženého ocenění své dlouholeté práce.

Dojímavý, syrový a mnohdy i surový příběh se odehrává v 90. letech minulého století v East Village, v alternativní čtvrti newyorského Manhattanu v době vrcholící epidemie AIDS, ve společnosti lidí stojících většinou ne vlastní vinou na okraji společnosti. Bohémové, začínající umělci, prostitutky, homosexuálové, bezdomovci a narkomani se navzdory nepřízní osudu pokoušejí protlouci životem a i přes všechny překážky, které jim osud staví do cesty, v sobě nacházejí záviděníhodnou sílu a touhu k životu. Muzikál, ač vypráví o neveselých událostech ze života specifické společenské vrstvy, nabízí strhující pohled na lidský úděl, v němž je nakonec i přes všechny obtíže nejdůležitější láska, touha a víra v budoucnost.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Daniel Rymeš, Kristian Pekar, Andrea Zelová nebo Alžbeta Trembecká, Igor Ondříček nebo Dušan Vítáček, Aleš Slanina, Barbora Goldmannová nebo Dagmar Křížová, Kristýna Daňhelová nebo Hana Holířová a další.

Lev Nikolajevič Tolstoj:

ANNA KARENINA

„Všechny šťastné rodiny jsou si podobné, každá nešťastná rodina je nešťastná po svém.“ Výmluvný postřeh giganta ruského románu otevírá jednu z nejslavnějších psychologických sond vnímavé ženské duše a jeden z nejpůsobivějších obrazů ženství v dějinách literatury. Tolstoj, inspirovan skutečnou událostí – sebevraždou Anny S. Zykové, mladé nevěrné družky jeho souseda, statkáře Bibikova – vytvořil příběh o skandálním poklesku „dobře provdané“ krásky, která je postavena před fatální, a přitom svobodnou volbu mezi dosavadním životem v nelásce konvenčního manželství a přirozeným právem na štěstí. Citové vzplanutí choti vysokého státního úředníka Karenina k důstojníkovi Alexeji Vronskému je pro Annu o to tragičtější, že na rozdíl od dobových mravokárců nechce, ba nedovede být neupřímná – nejen k sobě, ale i ke svým blízkým:

cizoložným poměrem ani jeho následky se netají, opouští manžela i syna Sergeje a dostává se tak do konfliktu s prostředím, v němž vyrostla a žila. Milostný příběh ženy z aristokratických kruhů se odvíjí na historickém pozadí společenského života s jeho pokryteckou morálkou.

Anna Karenina je vedle Tolstého *Vojny a míru* navíc ojedinělým pokusem v historii románu postihnout totalitu bytí a vědomí; sama tato tendence se stává nositelem smyslu o věčném naplňování a věčné nenaplněnosti života, jenž nelze spoutat schémata myšlení. Naše dramaturgie se stane pokusem o vystižení esence a náboje celého příběhu: nadčasové touhy po velké, absolutní a jediné životní lásce.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Ivana Vaňková, Jan Mazák, Jiří Mach, Milan Němec, Petra Šimberová, Michal Isteník, Markéta Sedláčková, Pavla Vitázková a další.

Sting, John Logan, Brian Yorkey:

POSLEDNÍ LOĎ

Autorem hudby a písňových textů tohoto výrazného počínu na poli hudebního divadla je Gordon Matthew Thomas Sumner, kterého zná celý svět pod uměleckým jménem Sting. Anglický hudebník a příležitostný herec, v sedmdesátých a osmdesátých letech hlavně zpěvák rockové skupiny The Police, se na sólovou dráhu vydal v roce 1985 a od té doby se výrazně zapjal do dějin hudby, v níž se pohybuje napříč všemi žánry.

V roce 2013 napsal svůj první, velmi osobní muzikál inspirovaný vlastními zážitky z dětství v anglickém námořním městě Wallsend, které je proslavené svými loděnicemi. Zdejší život se vždy točil kolem loděnice, v níž těžce pracující muži stavěli s ohromnou hrdosí velkolepé lodě. Muzikál *Poslední loď* ukazuje kolektivní sílu zdejší komunity, která čelí zániku lodního průmyslu, jenž zde měl velmi dlouhou a výraznou historii a formoval zdejší společnost. Zároveň vypráví romantický příběh Gideona Fletchera, který sní o jiné budoucnosti a touží cestovat po světě, a tak opouští svůj dosavadní život i lásku. Když se ale po čtrnácti letech vrátí, najde loděnice v hluboké krizi a svou životní lásku po boku někoho jiného a uvědomuje si, že přišel o víc, než si kdy dovedl představit.

Muzikál obsahuje přes dvacet hudebních čísel, zahrnuje povětšinou původní Stingovy písně, ale i dříve napsané skladby jako *Island of Souls* a *All This Time* z jeho alba *The Soul Cages* z roku 1991.

Muzikál *Poslední loď* získal v roce 2015 dvě nominace na Cenu Tony a my jej uvádíme v české premiéře.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristian Pekar nebo Dušan Vítáček, Lucie Bergerová nebo Radka Coufalová, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Zdena Herfortová nebo Jana Musilová, Viktor Skála nebo Petr Štěpán, Alena Antalová nebo Erika Kubálková, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

PROGRAM ÚNOR

PROGRAM BŘEZEN

ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA		ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA		
1.2. pá 19.00	Lakomec	1.2. pá 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	1.3. pá 19.00	Anna Karenina	AB5	1.3. pá 19.00	Poslední loď
2.2. so 19.00	Splašené nůžky	2.2. so 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	2.3. so 19.00	Anna Karenina	A6	2.3. so 19.00	Poslední loď
3.2. ne 19.00	RENT	2.2. so 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	3.3. ne 19.00	Anna Karenina	E7	3.3. ne 18.00	Poslední loď
4.2. po 19.00	RENT	3.2. ne 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	4.3. po 19.00	Lakomec		6.3. st 19.00	TITANIC
5.2. út 19.00	RENT			5.3. út 19.00	Lakomec			
6.2. st 18.00	Čarodějky ze Salemu			6.3. st 19.00	Lakomec			
7.2. čt 18.00	Čarodějky ze Salemu			7.3. čt 19.00	Dvojitá rezervace	zadáno		
8.2. pá 19.00	Klapzubova jedenáctka			8.3. pá 19.00	Dvojitá rezervace			
9.2. so 19.00	Klapzubova jedenáctka			9.3. so 19.00	Čarodějky ze Salemu	R2019		
10.2. ne 18.00	Brouk v hlavě			10.3. ne 19.00	Čarodějky ze Salemu	X2019		
12.2. út 18.00	Osmyčky			12.3. út 19.00	Anna Karenina	AB2	7.3. čt 18.00	TITANIC
13.2. st 19.00	Osmyčky			13.3. st 19.00	Klapzubova jedenáctka	A3	8.3. pá 19.00	TITANIC
14.2. čt 18.00	Osmyčky			14.3. čt 19.00	Klapzubova jedenáctka	V2019	9.3. so 19.00	TITANIC
15.2. pá 19.00	Splašené nůžky			15.3. pá 19.00	Klapzubova jedenáctka	E5	10.3. ne 18.00	TITANIC
16.2. so 19.00	Splašené nůžky			16.3. so 19.00	Anna Karenina	AB6	11.3. po 19.00	TITANIC
		15.2. pá 14.00	Poslední loď	17.3. ne 19.00	Anna Karenina	D	13.3. st 19.00	Děsnej pátek
		15.2. pá 19.00	Poslední loď	18.3. po 19.00	Anna Karenina	A1	14.3. čt 18.00	Děsnej pátek
		16.2. so 19.00	Poslední loď	20.3. st 19.00	Klapzubova jedenáctka	AB3	15.3. pá 19.00	Děsnej pátek
		17.2. ne 19.00	Poslední loď	21.3. čt 19.00	RENT	Z2019	16.3. so 18.00	Děsnej pátek
		18.2. po 19.00	Poslední loď	22.3. pá 19.00	RENT	A2019	17.3. ne 18.00	Děsnej pátek
		19.2. út 19.00	Poslední loď	23.3. so 19.00	RENT	M2019	20.3. st 19.00	Bitls
		20.2. st 19.00	Poslední loď	24.3. ne 19.00	RENT	T2019	21.3. čt 18.00	Bitls
		21.2. čt 19.00	Poslední loď	25.3. po 19.00	RENT	AB1	22.3. pá 19.00	Bitls
17.2. ne 18.00	Osmyčky	22.2. pá 19.00	Poslední loď	26.3. út 19.00	RENT	AB2	23.3. so 14.00	Bitls
22.2. pá 14.00	Anna Karenina	23.2. so 19.00	Poslední loď	28.3. čt 19.00	Anna Karenina	A4	23.3. so 19.00	Bitls
22.2. pá 19.00	Anna Karenina	24.2. ne 14.00	Poslední loď	29.3. pá 19.00	Anna Karenina	E5	24.3. ne 18.00	Bitls
23.2. so 19.00	Anna Karenina	24.2. ne 19.00	Poslední loď	30.3. so 19.00	Splašené nůžky		27.3. st 18.00	Poslední loď
24.2. ne 19.00	Anna Karenina	25.2. po 19.00	Poslední loď	31.3. ne 18.00	Osmyčky		28.3. čt 19.00	Poslední loď
25.2. po 19.00	Charleyova teta	26.2. út 19.00	Poslední loď				29.3. pá 19.00	Poslední loď
26.2. út 18.00	Charleyova teta	27.2. st 19.00	Poslední loď				30.3. so 19.00	Poslední loď
27.2. st 18.00	Anna Karenina	28.2. čt 18.00	Poslední loď				31.3. ne 18.00	Poslední loď
28.2. čt 19.00	Anna Karenina							

**Peter Stone, Maury Yeston:
TITANIC**

Téměř dvě stě sedmdesát metrů na délku, třicet metrů na šířku, osmnáct metrů na výšku, padesát dva tun oceli, čtyři komíny, dvacet devět kotlů, maximální rychlost dvacet čtyři uzlů... V těchto číslech není skryto nic menšího než nejznámější loď v dějinách – Titanic. Výčet by ovšem mohl pokračovat číslem stejně impozantním a zároveň velmi tragickým. Po fatálním střetu s ledovcem v noci ze 13. na 14. dubna roku 1912 se utopilo tisíc pět set sedmnáct lidí. Spolu s nimi na dně oceánu zůstalo mnoho nesplněných snů, nevyřčených přání a promarněných možností...

Příběh divadelní verze známé události tvoří vedle zaštitujícího tématu údajně nepotopitelné lodi osudy skutečných lidí – posádky, cestujících, reálných i smyšlených postav. Setkáváme se tedy s kapitánem E. J. Smithem, lodním konstruktérem Thomase Andrewsem, hlídkujícím Frederickem Fleetem či telegrafistou Haroldem Bridem, jejichž reálné životy jsou zde provázány s vyprávěním o běžných pasažérech, mezi nimiž jsou zástupci všech tříd – tři mladé Irky toužící v Americe najít své štěstí, obchodníci, kteří se chtějí dostat mezi společenskou smetanou, a konečně i oni výstřední milionáři, kteří si nemohou takovou událost, jako je vyplutí největší lodi na světě, nechat ujít. Mozaika těchto drobných lidských osudů tvoří celkový obraz silného příběhu, který si vždy při vzpomnutí na zkázu Titanicu připomínáme.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Horký nebo Zdeněk Junák, Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Petr Gazdík nebo Karel Škarka, Jiří Mach nebo Dušan Vitázek, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina, Markéta Pešková nebo Barbora Remišová nebo Eliška Skálová, Jan Brožek nebo Marek Kolář a další.

**Tom Kitt, Brian Yorkey, Bridget Carpenter:
DĚSNEJ PÁTEK**

Jmenuje se Ellie, má šestnáct let, ve škole se jí líbí kluk Adam, ale netroufá si ho oslovit a má pocit, že jí celý svět, zejména její matka, nerozumí. Katherine bude čtyřicet, zítra se podruhé vdává, touží po tom, aby vše bylo perfektní, a moc by si přála, aby jí její dcera Ellie pochopila a nepovažovala ji za nepřítele. Matka s dcerou. Ty dvě se prostě nedokáží domluvit, pochopit se, porozumět si navzájem, a tak se stane něco podivného, bláznivého, šíleného... Po jedné další hádce, kdy si obě přejí, aby ta druhá dokázala na svět pohlédnout jejíma očima, si vymění svá těla. Duše matky vstoupí do těla dcery

a naopak. A tak začíná kolotoč bláznivých, nejen komických situací, v nichž naše hrdinky musí strávit den v cizím těle. Matka se tak pokouší vypořádat s divočinou střední školy, zatímco dcera zjišťuje, co všechno má jako dospělá, navíc den před svatbou, za povinnosti.

Pokud se vám zdá zápletka povědomá, není divu. Pravděpodobně jste viděli film Marka Waterse z roku 2003, v němž hlavní role hrály Lindsay Lohanová a Jamie Lee Curtisová. Snímek u nás uváděný s názvem *Mezi námi děvčaty* patří mezi oblíbené tituly komediálního žánru. Komedii s lehkou pohádkovou až magickou zápletkou, která ale zároveň nabízí satirický vhléd do života jedné ne zcela běžné rodiny, jsme uvedli na Hudební scéně ve světové premiéře, Viktória Matušovová se díky svému fantastickému výkonu dostala do širších nominací na Cenu Thálie!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Kateřina Marie Fialová nebo Viktória Matušovová, Petr Gazdík nebo Lukáš Vlček, Ladislav Kolář nebo Jan Mazák a další.

**Arthur Miller:
ČARODĚJKY ZE SALEMU**

Na začátku příběhu stála obyčejná žárlivost odvražené mladé dívky, která se pokusila svést ženatého muže. Na jejím konci přibývá šibenic pro nevinné a teror maskovaný tváří legálního soudu se šíří dál...

Historické drama Arthura Millera, jednoho z největších dramatiků 20. století, se zakládá na skutečných událostech. „Čarodějnický“ soudní proces, k němuž došlo v massachusettském Salem v roce 1692, je jednou z nejtemnějších kapitol amerických dějin. Příběh o tom, jak se z nejprve nevinného nočního dobrodružství mladých dívek postupně stává krutý a nesmyslný hon na čarodějnice, psal Miller jako analogii mccarthismu v Americe 50. let. Hra však i dnes ukazuje svou nadčasovou sílu, neboť davová hysterie, potřeba prosazovat totalitně jedinou „svatou pravdu“ za každou cenu i touha vyříditi si účty s bližním pod zástěrkou boje za spravedlnost bohužel existují ve všech dějinných obdobích i zřízeních.

Režie: Mikoš Tyc

Hrají: Petr Štěpán, Lenka Janíková, Eliška Skálová, Barbora Goldmannová, Jan Mazák, Michal Isteník, Viktor Skála, Zdeněk Junák, Zdeněk Bureš a další.

BISKUPSKÝ DVŮR 2019

Městské divadlo Brno | SNIP & CO, reklamní společnost, s.r.o. | Moravské zemské muzeum

uvádějí

Romeo a Julie

Tři mušketýři

**Mendel
aneb Vzpoura hrášků**

**My Fair Lady
(ze Zelnáku)**

Noc na Karlštejně

Lakomec

**Prožijte poutavé příběhy, oděné do hudebního hávu,
v jednom z nejromantičtějších zákoutí v centru Brna pod hvězdným nebem!**

**Představení probíhají v Biskupském dvoře ve vnitřním areálu
Moravského zemského muzea v Brně, vstup je ze Zelného trhu.**

**Hraje se vždy od 20.30 hodin
ve venkovních prostorách a za každého počasí.**

VSTUPENKY JIŽ BRZY V PŘEDPRODEJI.

JEDEN DEN NA RECEPCI A VRÁTNICI

Začít den na recepci nebo vrátnici můžete kdykoliv a v kteroukoliv dobu, protože oba dva služební vchody jsou otevřeny 24 hodin denně a 365 dní v roce... Práci máme rozdělenou na třisměnný provoz – ranní, odpolední a noční... Přes den slouží ženy a v noci muži. Obě divadla tedy hlídáme dnem i nocí.

Služební vchody jsou v provozu nonstop proto, že v divadle se nonstop pracuje. Ať už v noci jevištní technika (kulísáči) staví nové kulisy, nebo se soubor vrací ze zájezdního představení anebo od 3 hodin chodí do práce paní uklízečky, aby vše bylo čisté a uklizené – na jevišti, ve zkušebnách, v kancelářích a ostatních provozech, které v divadle máme. Tyto „výhody“ má na starosti hlavně noční služba.

Ta denní se stará o to, aby vše bylo pečlivě nachystané ve složkách pro dané oddělení – faktury, cestáky a jiný důležitý materiál, který si mezi sebou oddělení přes recepci posílají. Naši další prací je vydávání klíčů k šatnám herců a kancelářím, k jevišti, zkušebnám... Vše si pečlivě zapisujeme, protože se občas přihodí, že půjčený klíč někdo omylem zapomene v kapse.

Recepce je vlastně středobod obou divadel – Hudební i Činoherní scény, i vyhledávaným místem odpočinku o přestávkách, kde si členové souboru a orchestru mohou koupit kávu a malé občerstvení, zatelefonovat, dát si sraz s přáteli nebo rodinou či vyfotit se s fanynkami. Jsme také telefonní ústředna, takže přepojujeme hovory do všech kancelářů, pokladen a provozů.

Odpolední směna má obdobné úkoly, jen se liší přípravou na představení, a to jak na odpoled-

ní, tak na večerní. Někdy máme tzv. dvoják – to když se ten samý den hrají dvě představení po sobě. Chystáme také tzv. čárkovníky, kam se musí podepsat všichni účinkující v daném představení.

Dalším důležitým úkolem je hlídat divadelní dvůr. K tomu nám slouží kamery, kterých je po obvodu divadla několik. Také dohlížíme, aby někdo nezvaný na dvoře neparkoval – to zajišťuje závora v podobě kolíku a jsme to my, kdo ho ovládá.

Služební vchod – vrátnice je ze třídy Kapitána Jaroše a slouží hlavně k odbavování, nakládání a vykládání kulis a jiných velkých věcí, které se odvázejí kamiony, když se odjíždí na zájezdy. I zde vrátní pomocí kamerového systému hlídají, jestli se okolo divadla nepohybuje někdo podezřelý.

Ovšem nejzodpovědnější a nejdůležitější prací, kterou všichni, kdo pracují na recepci a vrátnici, mají, je hlídání požárních hlásičů, a tady se dostáváme k tomu, proč pracujeme 365 dní v roce a ve dne i v noci. Požární hlásiče máme v místnosti za recepcí, a tak můžeme ihned reagovat, když se některý rozezvучí a ohlásí, že je někde něco v nepořádku, a my okamžitě voláme do provozu, který nám ohlásí. Naštěstí většinou nejde o požár, ale o jiné upozornění.

Je to pěkné zaměstnání, kde máme možnost se denně setkávat se slavnými osobnostmi jak hereckého, tak hudebního světa. A nakonec motto pana Wericha: „Dobré divadlo začíná dobrým vrátným.“

Text: Ivana Janků,
foto: Tino Kratochvíl

NA ZKUŠEBNĚ

ANNA KARENINA

POSLEDNÍ LOŤ

S Erikem Pardusem: focení plakátu
k inscenaci Smrt Pavla I. / 2007

Na zkoušce lidové hry
Mojžiš / 2011

S Janem Mazákem: děkovačka po premiéře
inscenace Síla zvyku / 2009

Režisérka a členka vedení pražského Divadla v Dlouhé pravidelně hostuje v MdB od roku 2003. Spolu se svým mužem, dramaturgem Štěpánem Otčenáškem zde realizovala třináct inscenací. Vincenzo Righini, Nunziato Porta: *Kamenný host aneb Prostopášík* (2003; hlavní cena Komédie roku 2003 na GRAND Festivalu smíchu 2004 v Pardubicích); Calderón: *Znamení kříže* (2005); Heinrich von Kleist: *Amfitryon* (2006); Dmitrij Merežkovskij: *Smrt Pavla I.* (2007; Cena Alfréda Radoka za nejlepší inscenaci); Alexandre Dumas, H. Burešová, Š. Otčenášek: *Tři mušketýři* (2008); Thomas Bernhard: *Síla zvyku* (2009); Jaroslav Žák, H. Burešová: *Škola základ života* (2010; Komédie roku 2010 na GRAND Festivalu smíchu 2011); František Vodseďálek: *Mojžiš* (2011); Seneca: *Faidra* (2012); Martin Walser: *Všemocný pan Krott* (2013); N. V. Gogol, H. Burešová, Š. Otčenášek: *Mrtvé duše* (2014); Friedrich Dürrenmatt: *Frank V.* (2016); René Levínský: *Dotkni se vesmíru a pokračuj* (2017; Cena za nejlepší režii a Cena odborné poroty na GRAND Festivalu smíchu 2018). Co titul, to skvělá inscenace. V tomto měsíci, přesněji 25. února oslaví Hana Burešová šedesátiny. Všechno nejlepší, Haničko!

Na zkoušce tragikomické opery
Kamenný host aneb Prostopášík / 2003

Ilustrativní vyobrazení. Spotřeba a emise CO₂ v kombinovaném režimu: 6,0–7,2 l/100 km a 158–176 g/km. Ford Protect 5 let/120 000 km – platí, co nastane dříve.

Ford Kuga

již za

469 900 Kč

Nejprodávanější SUV značky Ford

Suverénní jízdní vlastnosti a prodloužená záruka Ford Protect na 5 let jsou vlastní všem verzím modelu Kuga. Na vás je si vybrat, jestli upřednostníte základní model s novou cenou 469 900 Kč, nebo zvolíte provedení TOP Edition se zvýhodněním přes 200 000 Kč!

CArent

značkový prodejce Ford, Brno - Bělohorská 46, www.carentbrno.cz

KŘÍDLA 2017/2018 ANEB JAK SE VAŘILO U MRŠTNEJCH

Na současný trend televizních kulinářských show naladilo diváky letošní vyhlásování Cen Křídla 2017/2018. Už při příchodu do hlediště nešlo na jevišti přehlédnout jednoduše zařízenou kuchyňskou linku se sporákem, což samo o sobě dávalo tušit, že tentokrát se bude opravdu nahlížet přímo do herecké kuchyně a opravdově vařit. To potvrdil i příchod moderátorů Zdeněk Junák a Jakuba Przebindy, kteří se hned vzápětí proměnili v šéfkuchaře a provozního podniku U Mrštnejch. Aby nebylo pochyb, oznámili, že nijak nechtějí konkurovat už zavedeným televizním pořadům *Ne, šéfe!*, *Zastřeno* nebo *Kluci po akci*. Naprosto svébytná divadelní cooking show tak mohla začít!

Po songu položených matek na mateřské dovolené, které se doma plouží v nočních košilích uprostřed kojeneckých lahví a rozpitých lahví vína (například Vendula Hudcová, Ivana Odehnalová, Hana Peňa Kratochvílová aj.), pozvali šéfkuchaři na scénu trojici nejoblíbenějších hereček. Oproti svým kolegyním Haně Holišové a Andreji Zelové měla mírnou početní výhodu Svetlana Janotová, které pomáhal ještě nenarozený potomek. Všechny tři herečky dostaly za úkol do závěru první poloviny večera navařit jedno

společné jídlo, které vzápětí jako první ochutná v první řadě sedící ředitel Stanislav Moša. V zákulisním skladu potravin si tak herečky nabraly suroviny a vaření odstartovalo.

Pro úvodní cenu večera si na jeviště přišel Petr Gazdík, kterého kolegium revue Dokořán ocenilo za nastudování muzikálu *Představ si...* V děkovné řeči režisér zmínil, že příběh o dobývání pevnosti Masada by se snad měl na jeviště v pár reprízách ještě vrátit.

V první části večera došlo i na rozehrání dalšího ze současných velkých televizních hitů – speciálního dílu pořadu *Výměna manželek*. V něm si svoje role na týden prohodili Radka Coufalová s Jiřím Machem a jejich třemi syny a Markéta Sedláčková se Stanem Slovákem a jejich jediným synem. Zatímco Radka si od začátku užívala veškerý servis okolo svojí osoby včetně snídání do postele, Markéta se čím dál víc hrotila pod domácími povinnostmi zahrnujícími i starost o dvouleté dítě. Rozuzlení mělo přijít po přestávce.

Zatímco z improvizované kuchyně se už do hlediště linula vůně ze vznikajícího jídla, na pódium vtrhla trojice „čarodějek ze Salemu“ Barbora Goldmannová, Eliška Skálová a Barbora Remi-

Zdeněk Junák, Andrea Kučerová a Jakub Przebinda

šová. Jejich nejprve dramatická zpověď místo-governérovi Danforthovi (Jan Mazák) vyústila v překvapivě muzikálové číslo z *Horečky sobotní noci* v čele s Marcem Salvadorim.

Vzápětí vyhlášená nejoblíbenější herečka sezóny Svetlana Janotová si po vzoru Jarky Hanušové pro svoji cenu doslova „odskočila od plotny“. Zřejmě coby nejvíce platná členka týmu se mezitím obávala, aby právě za těchto pár minut nepřišla kuchařská snaha hereček vniveč. Těstoviny à la carbonara nakonec ale panu řediteli chutnaly, což si mohli o přestávce při ochutnávce v předzářích ověřit i diváci.

Efektní a jímavé vyvrcholení první poloviny zajistil song *We have the work*, ve kterém si společně se svými hereckými rodiči zazpívaly snad všechny děti nejrůznějšího věku.

Druhou půlku večera odstartovalo předání Ceny bezpečného zázemí, interně nazvané Zlatá hlásivka, kterou za péči o herce ze souboru a jejich hlas získal otorinolaryngolog Radan Havlík. Hned poté už na scénu přišli tři nejoblíbenější herci podle diváckých nominací: Jiří Mach, Aleš Slanina a Petr Štěpán. Stejně jako předtím jejich kolegyně se hned odebrali do zákulisí pro suroviny a pustili se do vaření.

Petr Gazdík a Klára Latzková

Petr Štěpán, Aleš Slanina a Jiří Mach

Na jevišti mezitím probíhalo názorné potvrzení toho, že Městské divadlo Brno stojí nikoliv na skále, ale na Skálovi. Herec tak hbitě předváděl například rychlý záskok za kolegu v praxi a vůbec všemožně dokazoval, že „bez něj to prostě fakt nejde“.

Nezvykle brzy měli herci na scéně navařené své thajské jídlo a pobaveně tak mohli se skleničkou šampaňského v ruce sledovat probíhající program. Cenu v kategorii Nejvýraznější tvůrčí počín přišla převzít Andrea Kučerová za kostýmy k inscenaci *Lakomec*. Na plátně se také

Jakub Przebinda, Svetlana Janotová, Andrea Zellová a Hana Holířová

Jiří Dušek, Markéta Vaňková, Jiří Morávek a Stanislav Moša

Petr Štěpán, Jiří Mach, Stanislav Moša a Aleš Slanina

VikThor Skála

Petr Gazdík a company

celkem překvapivě uzavřela *Výměna manželek*, když si obě dvojice v závěrečném hodnocení přátelsky slíbily, že společně prožijí nejen Vánoce, ale i dovolenou.

Cenu pro nejoblíbenějšího herce sezóny získal Petr Štěpán, který pobavil výrokem, že tohle pro něj byla zřejmě poslední možnost cenu získat, neboť příští rok se do divadla vrací Milan Němec. Nejoblíbenější inscenací sezóny diváci zvolili muzikál *Monty Python's Spamalot*. Pro cenu za celý inscenační tým přišel režisér Stanislav Slovák.

Večer potom zakončil Petr Gazdík s písní *Mám styl Standy* na melodii *I'm still standing* od Eltona Johna. „Podívej – mám styl Standy. Nevím, kde ho Standa vzal. A já ho sebral od něho. A on si ho moc nehlídal...“

Text: Lenka Kolegarová,
foto: Tino Kratochvíl

Není to tak dávno, co jsem slyšel takovou pěknou větu. Už ani nevím, kdo ji říkal, ale podle mě to byl někdo velmi moudrý. „Když je důvod, má se slavit.“

Takových důvodů je v divadle nespočet, dnes ale budeme slavit všichni. A když říkám všichni, myslím tím celý svět. Dnes je totiž Silvestr. I kdybyste doma neměli kalendář, nebojte se, že vám tento den splyne s ostatními. Ulice jsou přeplněné lidmi s taškami, ve kterých jsou (pod zámkou přípitku) ukryté litry alkoholu, chlebičkové večky, paličky česneku, sardelky v oleji a jiné slavnostní pochutiny, ve vzduchu je cítit lehký zápach zábavných výbušnin a Facebook je přeplněn veselými úsměvy přátel, kteří blyštivé fotografie dekorují magickými flitry, glitry a péefky.

A i přesto mám tento den rád. Letos (vlastně už loni) jsem mohl zažít první Silvestr divadelní. Na Hudební scéně jsme se mohli projet s králem Artušem na kokosácích (ano, na kokosácích) a sledovat jeho cestu za zlatým grálem. A ač se toto představení hrálo už skoro po třicáté, bylo jiné. Takové slavnostnější. Nejspíše za to mohla i Dáma z jezera, Sára Milfajtová, která před začátkem představení podstoupila koupel v glitrech, flitrech a démantech, možná za to mohly i naše vodní a lesní žínky, kterým to slušelo tak nějak o hvězdičku více než obvykle, možná to bylo i diváky, kteří se smáli a buráceli tak, že jsme museli ztlumovat odpolechové reproduktory, anebo to prostě bylo tím, že ta slavnostní nálada se už dostala i do šaten, skladů a maskérny. Činoherní scénu ovládla taková jedna velká (sportovní) rodina. A když je potkáváte v zákulisí,

SILVESTR V MDB

jeden by i věřil tomu, že jsou rodinou opravdovou. Česká klasika *Klapzubova jedenáctka*, která se na Silvestra dočkala vytoužené premiéry, spojila kolegy herce tak, že ta radost, kterou divák vidí na jevišti, se v takřka stejném rozsahu odehrává i v zákulisí. Silvestrovská denní místnost se přeplnila občerstvením, hrálo se, pilo se, jedlo se, kopalo se do míče, zpívalo se a snad (já už tam pak nebyl) se i někdo postaral o úklid. Půlnoc už si s čistou hlavou pamatuje snad jen Aleš Slanina a Sára Milfajtová, kteří připjeli divákům a pak jim prozpěvovali až do rána. Občas si říkám, že když se takto slaví, lidé jsou k sobě hodnější, tak nějak si více rozumí, na nic si nehrají, navzájem se podporují (občas i v chůzi) a mají se radši. A tak tu větu „Když je důvod, má se slavit“ budu šířit dál a vám přeji, aby těch důvodů k slavení bylo co možná nejvíce.

Text: Luboš Goby,
kresba: Jaroslav Milfajt,
foto: Tino Kratochvíl

Petr ULRYCH

JUBILEUM

Skladatel, textář a zpěvák Petr Ulrych se narodil 21. února 1944. Od roku 1964 pravidelně vystupuje po boku své sestry Hany, s níž a se skupinou Javory na sklonku loňského roku již poněkolkáté vystoupili na našem jevišti před vyprodaným hledištěm. S našim divadlem je Petr Ulrych neodmyslitelně spjatý i jako spoluautor pěti inscenací – první byla folková divadelní balada *Legenda* v roce 1995, muzikálová balada *Radúz*

a *Mahulena* měla premiéru v roce 1997, následovala *Koločava* v roce 2001, hudební poetická freska *Máj* v roce 2004, *Markéta Lazarová* v roce 2007 a obnovená premiéra *Radúze a Mahuleny* na Biskupském dvoře v roce 2016. Petrovi blahopřejeme k významnému životnímu jubileu a přejeme mnoho zdraví a tvůrčí inspirace do dalších let!

Máj / 2004

Koločava / 2001

Legenda / 1995

Markéta Lazarová / 2007

Radúz a Mahulena / 1997

Radúz a Mahulena / 2016

**HUDEBNÍ KOMEDIE KLAPZUBOVA
JEDENÁCTKA JE OPRAVDU ZÁŽITEK.
A TO I PRO TY, KTEŘÍ FOTBALU
NEHOLDUJÍ**

Eduard Bass v roce 1922 napsal krásný a veselý příběh o jednom úspěšném rodinném týmu. (...) Do parády si jej teď vzalo Městské divadlo v Brně. A opravdu to stojí za to! (...) Pro autorské trio Slovák–Šotkovský–Štěpán je tato látka přitažlivou výzvou k vytvoření svižné hudební komedie pro nejširší publikum, rodinné zábavy vrcholné úrovně, podobně jako se to stalo v případě jejich inscenace *Bitsls*. (...) V inscenaci zní několik nádherných kupletů jako vystřižených z kabaretů první republiky, ale zazní také bluesové melodie, nápaditá scénická a taneční hudba, rytmy jazzu doprovázející mnohá vystoupení dívčí company jednou v rolích fanynek, jindy v mnoha rolích soupeřících fotbalových týmů. Levíčkovy melodie jsou původní, neotřelé a stejně vyvolávají v posluchači příjemný dojem, že jsme je už dávno slyšeli. Sborové scény dívek (často v roli soupeřících mužů – fotbalistů) i pohybové kreace Klapzubovy jedenáctky jsou v choreografii Martina Packa plně jednoduchých nápadů a precizní realizace. (...) V kostýmech se „vyřádily“ Adéla a Andrea Kučerovy. Množství fotbalových dresů, různých uniforem company, až po krásně humorné kostýmy lidožroutů, to byla nedílná součást lehké a humorem naplněné režijní koncepce. (...) Snad se ještě zmíním o tom, co bylo k textu veselého počteníčka Eduarda Basse přidáno. Je to především děda Klapzuba, tedy otec trenéra těch jedenácti synů. Děda Zdeňka Junáka je jakýmsi průvodcem, komentátorem příběhu, s občasnými dialogy se svým synem. Velmi to jednoduchosti a srozumitelnosti děje přidalo. Krátké hlášky, výborné herectví. Zdeněk Junák může klidně na boku jeviště sedět, pozorovat co se děje a jenom tak mimochodem komentovat, co se bude dít. A stejně je to osobnost, kterou stále musíme vnímat. Jeho úsměv je schopen posunout děj. Nádhernou roli sehrála Alena Antalová, jako mamka Klapzubová. Její radosti i strachy o těch svých jedenáct klučků, o manžela, byly zahrány s plným emocionálním nasazením. A táta Klapzuba? Viktor Ská-

la už mnohokrát ukázal své herectví plné vnitřního napětí, či už v komediích, nebo tragédiích. Tady se asi ve své roli vyžíval. Jeho energii nasávali ti kluci fotbalističtí plným douškem a když to v druhé půli příběhu táta vzdává, tak je to krásná kopa neštěstí, ovšem komického. (...) *Peter Stoličný, www.eurozpravy.cz, 18. 12. 2018*

**KLAPZUBOVA JEDENÁCTKA JAKO
ODLEHČENÁ OPERETKA**

Známost humoristickou prózu *Klapzubova jedenáctka* od spisovatele Eduarda Basse přivedli nyní na jeviště v Městském divadle Brno. Nejde ovšem o činohru, vznikla tady rozverná zpěvohra. (...) Tato fotbalová pohádka, jak zní podtitul kusu, je dílem autorského tria Jan Šotkovský, Petr Štěpán a Stanislav Slovák, který se také chopil režie. (...) Divadelníci se tady ve všech složkách této inscenace, scénářem počínaje, přes výpravu až konečně k hudebnímu retro nátěru, snaží akcentovat až jakousi barvotiskovou líbeznost první republiky. (...) Kostýmy Andrey a Adély Kučerových také vycházejí z dobové módy, jak ji známe z filmů pro pamětníky. (...) Režisér Stanislav Slovák se snaží vypravit tuto hudební komedii jako svižné odsypávající pásmo, čehož si divák povšimne ponejvíce na deskách doslova bleskových převleků dívčí company. Sedm mladých hereček tady v hromadných

výstupech tvoří legrační protipól chlapecké bandy – ať jako fotbaloví soupeři, svůdné tanečnice jako z někdejšího šantánu, fanyanky či zlé lidojedky. Je to vtipný divadelní pendant k onomu mužskému pólu inscenace, což vyniká zejména také v kolektivních tanečních scénách, které postavil Martin Páček s místy až kabaretním nádechem. (...) Levíčková muzika dává inscenaci skutečně retro rázbu, a to nejen momenty s taneční prvorepublikovou hudbou, v níž se střídá dixieland místy i s dechovkou. (...)

Luboš Mareček, www.mestohudby.cz, 23. 12. 2018

**RENT: V KULTOVNÍ ROCKOVÉ
OPĚŘE NA SEBE STRHÁVAJÍ POZOR-
NOST HOLIŠOVÁ A SLANINA (...)**

(...) Příběh *Rentu* je volně inspirován Pucciniho *Bohémou* a shrnuje události jednoho roku v životě obyvatel newyorské East Village. Dějem provází filmař Mark (Daniel Rymeš), který zachycuje příběhy svých přátel – expartnerky Maureen (Hana Holišová) a její nové lásky – právničky Joanne (Barbora Goldmannová), závislé strip-terky Mimi (Alžbeta Trembecká) a jejího přítele

hudebníka Rogera (Kristian Pekar) či HIV pozitivního IT učitele Toma (Igor Ondříček), který se zamiluje do taktéž HIV+ drag queen Angel (Aleš Slanina). Ti všichni se snaží (pře)žít v době epidemie AIDS, prorazit do světa a jednoduše najít hlavní odpověď na vše – lásku. (...) Z ženských postav na sebe pozornost nutně strhává skutečně vynikající (jak herecky, tak i pěvecky) Hana Holišová v roli excentrické bisexuálky Maureen a Barbora Goldmannová jako její partnerka, lesbická právnička Joanne. Ostatně, jejich duet v druhé polovině představení je snad nejlepším

KŘÍDLA 2018/2019

divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

Nejoblíbenější herečka:

Nejvýraznější tvůrčí počín: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

Nejoblíbenější inscenace:

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Osmýčky**

David Shire, Richard Maltby Jr., John Weidman / **BIG**

Jonathan Larson / **RENT**

Eduard Bass, Jiří Levíček, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Klapzubova jedenáctka**

Sting, John Logan, Brian Yorkey / **Poslední loď**

Lev Nikolajevič Tolstoj / **Anna Karenina**

Christopher Hampton / **Nebezpečné vztahy**

Maury Yeston, Arthur Kopit / **Nine**

William Shakespeare / **Romeo a Julie**

výstupem vůbec. (...) Energie, emoce a 100% nasazení obou hereček/zpěvaček jsou patrné na první pohled i poslech. Z mužských postav „na první dobrou“ zaujme Igor Ondříček jako HIV pozitivní učitel informatiky Tom Collins. (...) Samostatnou kategorií je pak Aleš Slanina jako Angel – jeho výkon jako drag queen je přímo neodolatelný. (...) Kromě výstupu Angel v santovském kostýmu, který musí dostat i nejjazytější odpůrce travestí show, se pak představením prolínají vydařená „telefonická intermezza“, která nakonec ústí v jeden společný telefonický výstup. Aktivistické číslo Hany Holišové je z podstaty věci zcela samostatnou komediální kategorií. Vydařená je i scénografie, příjemnou změnou je pak také viditelné umístění orchestru v horní části jeviště. (...) *Rent* lze rozhodně doporučit. Již několik let osobně razím teorii, že na muzikály a hudební představení buď do Brna, nebo do Londýna. O tom, že brněnská scéna skutečně umí, pak svědčí i fakt, že se Městskému divadlu Brno daří získávat práva na uvedení titulů, které se v Praze neobjevují. (...)

Mirka Dobešová, www.lui.cz, 6. 11. 2018

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2019 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Pro to prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

.....

E-mail:

.....

Tel. číslo:

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2019. Děkuje!

BROADWAY S PROFESIONALITOU BRNA

(...) Režisér a spolupřekladatel Petr Gazdík uvedl od triumvirátu John Weidman – David Shire – Richard Maltby „pohádku o splněných přáních“ *BIG*. (...) Zalidněný příběh dvanáctiletého Joshe, který dočasně získává tělo i pracovní či milostné starosti třicátníka, osciluje (...) mezi realistickými výjevy z rodin nebo hračkářské firmy a magickou snovostí, případně komickou stylizací. Pod taktovkou Dana Kalouska a choreografky Carli Rebecca Jefferson mají náročné taneční výstupy tříhodinového večera patřičný švih. S výkony dospělých (Jan Brožek, Jonáš Florián, Viktória Matušová) si nezadají tři desítky dětí, zejména přirození Adam a Josef Gazdíkovi. Do hladivé pohodovosti má naopak daleko drsná rocková opera Jonathana Larsona *Rent*. (...) Základní motivy Pucciniho *Bohemy* přenesl z romantické Paříže do Manhattanu devadesátých let, kde na okraji společnosti vegetuje a na AIDS vymírá svérázná komunita začínajících kumštářů. (...) Na komornější Činoherní scéně s prvky „divadla na divadle“ a podporou šestičlenné

kapely před námi defilují postavy homosexuálů, transsexuálů (Angel Aleše Slaniny), leseb a narkomanů, prostitutek a bezdomovců, za jejichž tragickými osudy prosvítá touha po lásce (Roger Kristiana Pekara a Mimi Andrey Zelové), přátelství a uplatnění.

Vít Závodský, *Týdeník Rozhlas*, 26. 11. 2018

MUZIKÁL SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

Broadwayský muzikál *BIG* podle úspěšného filmu s Tomem Hanksem je nejnovějším přírůstkem na poli muzikálu (nejen) pro děti v Městském divadle Brno. (...) *BIG* bude bavit puberťáky i jejich rodiče. Zápletka je jednoduchá – dvanáctiletý Josh Baskin se po neúspěchu na milostném poli naštvě a na pouti u automatu na splněné přání se nechá slyšet, že by chtěl být velký. A druhého rána se probudí jako mladý muž, který musí najednou řešit nečekané problémy. Pomáhá mu v tom jeho nejlepší kamarád Billy i půvabná Susan, která se do bezelstného nového kolegy rychle zamiluje. (...) Hudba Davida Shirea je plná příjemných melodií nabitých energií. To podtrhuje i vydařená choreografie, kterou pro MdB vytvořila Carli Rebecca Jefferson hravě pracující i s početnou dětskou company. Potěší také libreto Johna Weidmana, které by nejspíš fungovalo i bez hudby, jelikož je vystaveno jako klasická záměnová komedie a disponuje řadou opravdu povedených hlášek. Na vtipu libretu i písňovým textům přidává i podařený překlad režiséra Gazdika a Karla Škarky. Zdá se, že řeč současných teenagerů ovládají, děti si tak nebudou připadat jako v muzeu, jejich generační souputníci mluví na jevišti tak, že jim budou rozumět. Autor scény Emil Konečný vyklenul nad jevištěm vysoké železné oblouky, prostor není zbytečně přečpaný mobiliářem, dává tak prostor

početné company pro náročnější taneční čísla. Ústřední dvojice je po všech stránkách skvěle obsazená. Jonáš Florián dává do role dospělého Joshe spoustu spontánnosti a bezelstnosti, lehce mu lze uvěřit, že je dítětem v těle dospělého. Viktória Matušová dobře ztvárila přerod z vystresované ženy, která už zapoměla, jaké to je radovat se z maličkostí, v roztomilou a smějící se dívku. Chemie mezi touhle dvojicí funguje. (...) Role malého Joshe a jeho kamaráda Billyho si rozdělili režisérovi synové Adam a Josef Gazdíkovi. Jejich přirozený talent je v brněnském divadle již několik let svědomitě rozvíjen, takže v inscenaci *BIG* nesledujeme děti pokoušející se o herecký projev, ale herce s výrazným komickým potenciálem, který dokáží v představení zúročit. Za zmínku stojí také Johana Gazdíkova v působivě zazpívané a dojemně zahané postavě Joshovy matky. Kromě zábavy přináší nový muzikál i odlehčený pohled na dospívání, generační střety, které toto období života provází, ale i ukázkou, že člověk je málokdy zcela spokojen s tím, co právě prožívá, aby následně zjistil, že touha po změně nebyla zas tak opodstatněná. Městskému divadlu se novinka povedla. (...)

Lukáš Dubský, www.i-divadlo.cz, 31. 10. 2018

GRATULUJEME KOLEGOVI

Brněnský rodák Josef Javora, vystudoval na konzervatoři skladbu u Pavla Zemka Nováka. Po maturitě byl díky intenzivní přípravě pedagoga Stanislava Kummera přijat ke studiu dirigování na JAMU do třídy doc. Emila Skotáka. Jeho první profesionální angažmá bylo na prknech Městského divadla v Brně, kde jako asistent dirigenta Františka Šterbáka oddirigoval 9 repríz představení *Evangelia o Marii* v roce 2016. Svě magisterské studium dirigování nedávno absolvoval na Royal Birmingham Conservatoire ve Velké Británii, gratulujeme.

Městské divadlo Brno
Lidická 1863/16, 602 00 Brno
+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN ÚNOR 2019 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

241. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 1. 2019

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvíl

RENT

Barbora Goldmannová,

Kristian Pekar,

Hana Holišová

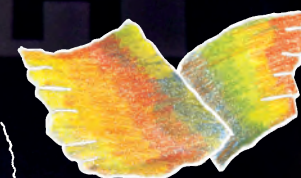

CHARLEYOVA TETA

25. a 26. 2. 2019
na Činoherní scéně

Po zhlédnutí premiéry v prosinci 2007 napsal v závěru své recenze Peter Stoličný: „Je krásné, že se dá v Brně tak nádherně smát!“ A platí to i po jedenácti letech uvádění této svižné komedie anglického herce a dramatika Brandona Thomase. *Charleyova teta* v bravurním podání Igora Ondříčka má na svém kontě již úctyhodných 160 repríz a přes 57 000 diváků, a to nejen v Brně, ale také v Praze, Bratislavě, Znojmu, Rychnově nad Kněžnou, Novém Jičíně, Pardubicích, Slavkově u Brna, Skutči či Kolíně. Po vstupenkách se vždy jen zapráší. Je to ten typ komedie, kterou můžete vidět poněkoličkáte a vždy vás rozesměje. Tak schválně – kolikrát jste viděli naši *Tetu* vy?

U MRŠTNEJCH

KŘÍDLA

NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

22. PROSINCE 2018